

[Alfred Jensen.]

adskillige andre love; hvorfor skal det så anvendes her? Jeg erkender, at udtrykket den gængse løn ikke blev brugt, men det lå i motiveringen. Det blev sagt, at stedtillægget i København var sat så højt, fordi lønningerne her var højere; men dette er vel så også en begrundelse for, at de, der bor ude på landet og i kommuner, hvor lønningerne er lavere, kan nøjes med så meget mindre. Det forekommer mig, at man bliver nødt til at se på stedtillægget og finde frem til en bedre løsning, og det vil også sige en mere rimelig begrundelse end den, jeg hørte i formiddagsmødet.

Hvad pensionen angår, har vi intet at indvende imod, at man går over til et andet beregningsgrundlag. Man kan selvfølgelig have sine betænkeligheder ved, at man nu indfører ydelse af pensionsbidrag i forhold til bruttolønnen, for hvis der ikke i denne forbindelse skete regulering af lønningerne, måtte man have den allerstørste betænkelighed ved disse regler, men når der foretages regulering af lønningerne, bliver betænkelighederne straks mindre, og man bliver mere forsonlig over for tanken. Men vi har altså haft disse betænkeligheder. Vi har også haft betænkeligheder med hensyn til nedgangen i pensionsydelsen for de lavere klasser, og jeg kan ikke se rettere, end at den ville være helt urimelig, hvis der ikke var adgang til at supplere pensionen med folkepension og også adgang for en række pensionister til at få folkepensionens mindstebeløb. Det gør jo straks ordningen mere tiltalende. Det er klart, at under disse omstændigheder kan vi gå ind for den foreslåede ændring af folkeforsikringslovens § 39, stk. 3.

Vi kan derimod ikke godkende, at man forhøjer afgangsalderen til 67 år og ændrer åremålet 28 til 32. Det er en urimelig forhøjelse. Det er i denne forbindelse bemærkelsesværdigt, at det fortsat tillades tjenestemænd at gå af på et tidligere tidspunkt. Jeg skal erkende, at der kan anføres gode grunde for at opretholde en sådan tidligere afgangsalder, og det hvad enten det drejer sig om

tjenestemænd, der har været ansat i Grønland, politi- eller militære embedsmænd, sygeplejersker eller andre, men det forekommer mig, at de begrundelser, der gives her, også kan anføres for andre grupper af tjenestemænd. Jeg forstod af fremsættelsestalen, at finansministeren også har haft den opfattelse, at der var nogen grund til betænkeligheder ved at sætte afgangsalderen op fra 65 til 67 år. Hvis den eneste begrundelse er den, at man har valgt 67 år ved folkepensionsordningen, forekommer det mig, at det ikke er rigtigt, hverken når det gælder tjenestemændene, eller når det gælder folkepensionsordningen, og så må det være over for denne sidste, der sættes ind. Vi har ikke været og er ikke tilhængere af, at man går op til 67 års alderen. Skal man ændre afgangsalderen, må det være i nedadgående retning, for det drejer sig om at få de unge i arbejde, ikke at holde på de gamle så længe som muligt. Derfor må vi tage afstand fra den forhøjelse, der her finder sted.

Og når man nu endelig laver noget sådant, hvorfor tager man så ikke flere med ind under undtagelsesbestemmelserne? Det ærede medlem hr. Holger Eriksen har nævnt postbudene og visse tjenestemænd ved statsbanerne, som har et hårdt og slidsomt arbejde. Det er ikke noget, man bare følelsesmæssigt når frem til, det kan man også se af statistikken; de har et hårdt arbejde, og de har en afgangsprocent, der er højere for de yngre aldersklasser end for den øvrige del af tjenestemandskorpset. Når dette er tilfældet, burde man da imødekomme ønskerne om, at der ikke sker nogen forhøjelse af afgangsalderen her, men at den snarere sættes ned, og at man sikrer disse tjenestemænd fuld pension på et tidligere tidspunkt. Jeg ved ikke, om det er et af de spørgsmål, der kan tales om i udvalget, men hvis det er det, vil jeg opfordre de ærede medlemmer, som kommer til at deltage i arbejdet, til at sætte ind for, at der sker en sådan ændring, selv om de principielt har den opfattelse, at det i øvrigt er rigtigt at gå op til de 67 år.